

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 012850 11 Квлз
Бања Лука, 13.6.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног О. С. због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о његовом захтјеву за заштиту законитости, поднесеном против правноснажне пресуде Основног суда у Бијељини бр. 80 0 К 012850 09 К 2 од 08.10.2009. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.6.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости.

Образложење

Правноснажном пресудом Основног суда у Бијељини бр. 80 0 К 012850 09 К 2 од 08.10.2009. године, потврђеном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 К 012850 09 10 Кж од 16.12.2010. године, О. С. је осуђен за кривично дјело тјелесне повреде из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), изречена му условна осуда којом је утврђена казна затвора од четири мјесеца која се неће извршити ако он у року од једне године не учини ново кривично дјело.

Против правноснажне пресуде осуђени је поднио захтјев за заштиту законитости због повреде права на одбрану, са приједлогом да се обије нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се „оптужба одбије као неоснована.“

Републички тужилац је у писменом одговору предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Осуђени тврди да суд није прихватио ни један његов доказ, док је прихватио само доказе оштећене, чиме је повриједио његово право на одбрану из тач. 311. ст. 1. тач. г).

Супротно овој тврдњи према стању списка може се утврдити да је правноснажна пресуда донесена у поступку у коме су и оптужба и одбрана предлагале своје доказе који су и изведени на главном претресу. Тако су као свјedoци одбране саслушани Б. Б. и З. В., М. С. и Н. Ш.. Сви ови докази су у пресуди изложени и пажљиво цијењени како то закон прописује. Према оваквом стању ствари нема елемената који би у било ком сегменту указали на неравноправан третман осуђеног, као странке у поступку, па самим тим ни на кршење његовог права на одбрану. То што суд ове доказе није цијенио онако како то осуђени сматра да је требао, а у прилог његовој одбрани, не може се подвести под повреду права на одбрану. Ради тога правноснажна пресуда није повриједила право осуђеног на одбрану, тако да не постоји истакнута повреда ЗКП, због чега његов захтјев за заштиту законитости није основан.

На основу изнијетог Врховни суд је у смислу одредбе члана 354. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић